

РЕШЕНИЕ

№ 17581

гр. София, 09.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

като разгледа дело номер **2189** по описа за **2026** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от КМЕТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА против Решение № 349/02.02.2026 г. по НАХД № 15026/2025 г. по описа на СРС, 110-ти състав, с което е отменено наказателно постановление № СОА25-РД11-798/26.08.2025 г., издадено от кмета на Столична община, с което на И. Н. Н., ЕГН [ЕГН], на основание чл.22, ал.5 от ЗМСМА, чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.178е от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева/51,13 евро, за нарушение на чл.94, ал.3 от ЗДвП.

В касационната жалба се сочи, че решението е неправилно, постановено е в противоречие с материалния закон и събраните по делото доказателства и е необосновано. Твърди се, че административнонаказващият орган е длъжен да въведе минимум от факти относно извършеното нарушение, за да е ясно какво се сочи, че е извършил нарушителя и коя правна норма е нарушил, защото не е спазил дължимото по отношение на него правило за поведение. Излага доводи, че посоченият от районния съд пропуск в съставения АУАН и в НП е несъществен и не води до отмяна на НП, както и че с това не се нарушават правата на защита на нарушителя, тъй като същия като правоспособен водач на МПС, безспорно е ходил на курсове и е положил изпити за да докаже познаването на ЗДвП и местата разрешени за паркиране. Позовава се на представените доказателства, изготвени във връзка с нарушението - снимков материал от осъществяващите контрол лица, съгласно който счита, че безспорно се потвърждава фактическата обстановка, вписана в АУАН и извършеното нарушение, респективно че процесният автомобил е паркиран

изцяло на място неопределено за паркиране в нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП. Позовава се и на представената по делото - схема за организация на движението, от която е видно, че за процесното място са налице пътна маркировка, обозначаваща разрешаване места за престои и паркиране. Сочи, че от извършена проверка в информационната система на регулационните планове на СО, тротоарът по [улица] съгласно действащия регулационен плат е с ширина 2м, а отстоянието от улично регулационната граница на УПИ VI до външната застроителна линия на сграда с идентификатор 68134.902.9115.3 по КККР е около 2,70 м. Твърди, че от писмото на НАГ №САГ25-ДР00-837-1/01.04.2025 г. не се установява тротоара да е частна собственост, а точно обратното. Релевират се и доводи, че съдебно решение е постановено при особено съществени процесуални нарушения, неправилност и в противоречие с писмените доказателства по случая, както и със ЗАНН. Иска се отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

По делото е постъпил писмен отговор от И. Н. Н. с изложени подробни аргументи за неоснователност на касационната жалба и незаконосъобразност на издаденото НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител. По делото е постъпила молба-становище с което се моли да се отмени решението на СРС и да се потвърди като правилно и законосъобразно издаденото наказателно постановление. Моли се за присъждане на юриск. възнаграждение и се прави възражение срещу претендирано адвокатско възнаграждение от страна на Н..

Ответника редовно призован се представлява се от адв. М., който оспорва жалбата и поддържа подадения отговор от клиента си. Представя писмени бележки. Претендира разноси за касационната инстанция, за което представя списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, II касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК, от надлежна страна и срещу подлежащо на съдебен контрол решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Софийски районен съд, въз основа на приложените писмени и гласни доказателства е установил от фактическа страна, че на 25.03.2025 г., в 09:09 часа, Д. Х. С. – инспектор при „ЦГМ“ ЕАД, при изпълнение на служебните си задължения, установил неправилно паркиран върху тротоар в [населено място], на [улица], лек автомобил „Тойота Айго“, с рег. [рег.номер на МПС] . За така направената констатация, инспектор С. съставил фиш в отсъствие на нарушител, Серия СО, №9505916/25.03.2025 г., срещу И. Н. Н., в качеството му на водач на процесното МПС, с който на основание чл.186, във вр. с чл.178е от ЗДвП му наложил глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл.94, ал.3 от ЗДвП. Длъжностното лице С. изготвил снимков материал на паркираното МПС, и след като никой не се явил при автомобила, залепил уведомление за съставения фиш върху предното стъкло, в уверение на което изготвил един брой снимков материал. Срещу така съставения фиш в законоустановения срок постъпило писмено възражение от жалбоподателя И. Н. Н. и свидетеля П. Г., ведно с деклараране на данни от И. Н. Н. по реда на чл.189, ал.5 от ЗДвП, че водач на процесното МПС е бил свидетелят Г..

На 29.05.2025 г., С. Ц. А. е съставил АУАН, Серия А, с бл.№004075, против жалбоподателя И. Н. Н., в качеството му на собственик на процесното МПС, в присъствието на упълномощено от жалбоподателя лице – свидетелят П. Г., и на един свидетел при съставяне на акта – Д. Т. Г.. В

АУАН е описана следната фактическа обстановка: на 25.03.2025 г., в 09:09 часа, е установено паркиране на автомобил „Тойота“, с рег. [рег.номер на МПС] , върху тротоар на място, неопределено за паркиране на ППС, успоредно на оста на пътя, на [улица]. Актосъставителят е отразил, че И. Н. Н. оспорва нарушението, което е констатирано от Д. Х. С. – контролор-инспектор, и за което му е съставен фиш сериен №9505916/25.03.2025 г.; посочил е, че АУАН е съставен при условията на чл.40, ал.2, във вр. с чл.39, ал.3 от ЗАНН, в присъствието на П. Г. Г., който е представител с пълномощно. Като виновно нарушена от жалбоподателя, актосъставителят е приел, че е разпоредбата на чл.94, ал.3 от ЗДвП. АУАН е надлежно предявен и връчен на упълномощения представител на жалбоподателя на 29.05.2025 г., срещу подпис и вписано саморъчно обяснение против направените в акта констатации. Жалбоподателят не се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и не представил пред АНО писмени възражения против съставения акт в законоустановения 7-дневен срок. Въз основа на направените констатации в АУАН, кмета на Столична община, издал на 26.08.2025 г. процесното НП против жалбоподателя И. Н. Н., в качеството на водач на собствения си лек автомобил „Тойота Айго“, с рег. [рег.номер на МПС] , за това, че на 25.03.2025 г., около 09:09 часа, в [населено място], на [улица], е паркирал върху тротоара на място, необозначено за паркиране на ППС, като пречи на пешеходците, поради което и на основание чл.22, ал.5 от ЗМСМА, чл.53 от ЗАНН и чл.178е от ЗДвП, му наложил административно наказание глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл.94, ал.3 от ЗДвП. Изложената по-горе фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателства: показанията на свидетелите А. и Г., както и от приобщените по делото писмени доказателства.

СРС е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени по тежест нарушения на процесуалните правила при съставяне на АУАН и издаване на НП, които да са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното лице до степен да не може да разбере какво точно нарушение е извършило. Разпоредбата на чл.94, ал.3 от ЗДвП предвижда, че за престой и паркиране в населените места ППС се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на МПС с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите само на определените от собствениците на пътя места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходците. От направеното словесно описание на нарушението в АУАН и НП, което само по себе си не е идентично в двата акта, става ясно, че процесното МПС е било паркирано неправомерно върху тротоар, но словесно описание на която и да е от двете хипотези на вменената като нарушена разпоредба на чл.94, ал.3 от ЗДвП, липсва. Приел е, че санкционната разпоредба на чл.178е от ЗДвП /в редакцията към датата на деянието – 25.03.2025 г. ДВ, бр.37 от 2015 г., предвижда да се наказва се с глоба от 50 до 200 лева лице, което паркира пътно превозно средство в паркове, градини, детски площадки, площи, предназначени само за пешеходци, и на тротоари в населените места, извън разрешените за това места. С процесното НП на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 100 лева, но АНО не е изложил никакви мотиви относно размера на така наложената глоба - към средния размер на предвидения в закона, в съответствие с разпоредбата на чл.27, ал.2 и ал.3 от ЗАНН. Според СРС не е ясно и в какво качество е санкциониран жалбоподателя – в качеството на водач или на собственик на процесното МПС. В АУАН е посочено, че жалбоподателят е извършил нарушението в качеството си на собственик на ППС, а в НП – в качеството си на водач на собствения си лек автомобил. В тази насока са налице противоречия в показанията на актосъставителя А., че актът е съставен против жалбоподателя Н., не защото той е управлявал автомобила, а защото е дошъл с пълномощно, а от показанията на свидетеля Г. се установява, че

на процесните дата, час и място, лично той е управлявал собствения на жалбоподателя Н. лек автомобил. При това положение, от събраните по делото доказателства не се установява по несъмнен и безспорен начин авторството на деянието в лицето на жалбоподателя и неговата вина за извършеното нарушение. Допуснатите съществени по тежест процесуални нарушения са ограничили правото на защита на жалбоподателя, което от своя страна е мотивирало СРС да отмени процесното НП като незаконосъобразно.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав като на основание чл.221, ал.2, изр. второ от АПК препраща към изводите на първоинстанционния съд.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС.

При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, СРС е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Настоящата инстанция приема, че правилно е установено от СРС допуснато съществено процесуално нарушение поради несъответствие в качеството, в което е отговорно наказаното лице - АУАН е съставен на И. Н. Н. в качеството му на собственик на процесния лек автомобил, а НП – в качеството му на водач на собствения му лек автомобил. Между съставения АУАН и издадено въз основа на него НП следва да е налице идентичност във фактическите и правни основания относно изпълнителното деяние и качеството на субекта на посоченото административно нарушение. НП следва да съдържа точно и ясно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, а различието в АУАН и НП относно качество на санкционираното лице, представлява самостоятелно основание за отмяна, тъй като нарушава и правото на защита. Напълно се споделят и мотивите на СРС, че са налице противоречия в показанията на актосъставителя А., според които актът е съставен против жалбоподателя Н., не защото той е управлявал автомобила, а защото е дошъл с пълномощно, а от показанията на свидетеля Г. се установява, че на процесните дата, час и място, лично той е управлявал собствения на жалбоподателя Н. лек автомобил. При това положение, от събраните по делото доказателства не се установява по несъмнен и безспорен начин авторството на деянието в лицето на Н. и неговата вина за извършеното нарушение.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 255,64 евро, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, II-ри касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №349/02.02.2026 г. по НАХД № 15026/2025 г. по описа на СРС, 110-ти състав.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на И. Н. Н. от [населено място], [улица], ет.3 , ап.6, сумата 255,64 евро /двеста петдесет и пет евро и шестдесет и четири цента/ или 499,99 лева /четиристотин деветдесет и девет лева и деветдесет и девет стотинки/,

представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.